

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 16Co/61/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8505202292
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 08. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Kovaľová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2013:8505202292.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Kovaľovej a z členov senátu JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Martina Filakovského v právnej veci žalobcu: S. I., nar. XX. XX. XXXX, bytom X. XX, N. Y., právne zastúpený JUDr. Beátou Topolčaniovou, advokátkou v Košiciach, I. 3 proti žalovaným: 1. N. E., nar. XX. XX. XXXX, bytom S. XX, N. Y., toho času bytom S. XX/XX, T., V., 2. Ing. I. E., nar. XX. XX. XXXX, bytom S. X. XXX, obaja právne zastúpení JUDr. Slavomírom Firmentom, advokátom v Starej Ľubovni, ul. 17. novembra 14, v konaní o zaplatenie 66 387,84 Eur s prísl., o odvolaní žalovaných v 1. a 2. rade proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa, č. k. 5C 137/2005-326 zo dňa 02. 07. 2013 v spojení s dopĺňacím rozsudkom Okresného súdu Stará Ľubovňa, č. k. 5C 137/2005-363 zo dňa 11. 02. 2013 takto jednohlasne

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku, ktorým súd žalovaných v 1. a 2. rade zaviazal spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 49 790,88 Eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, ako aj zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 0,05 % denne zo sumy 49 790,88 Eur od 12. 01. 2003 do 21. 07. 2010, zo sumy 48 290,88 Eur od 22. 07. 2010 do 18. 08. 2010, zo sumy 46 790,88 Eur od 19. 08. 2010 do 15. 09. 2010, zo sumy 44 790,88 Eur od 16. 09. 2010 do 03. 06. 2011, zo sumy 43 790,88 Eur od 04. 06. 2011 do 30. 11. 2011, zo sumy 42 790,88 Eur od 01. 12. 2011 do zaplatenia a zmluvnú pokutu vo výške 0,05 % denne zo sumy 49 790,88 Eur od 12. 01. 2003 do 21. 07. 2010, zo sumy 48 290,88 eur od 22. 07. 2010 do 18. 08. 2010, zo sumy 46 790,88 Eur od 19. 08. 2010 do 15. 09. 2010, zo sumy 44 790,88 Eur od 16. 09. 2010 do 03. 06. 2011, zo sumy 43 790,88 Eur od 04. 06. 2011 do 30. 11. 2011, zo sumy 42 790,88 Eur od 01. 12. 2011 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Z r u š u j e rozsudok vo výroku, ktorým súd zaviazal zaplatiť žalovaných v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne 13 % ročný úrok z omeškania zo sumy 49 790,88 Eur od 12. 01. 2003 do 21. 07. 2010, zo sumy 48 290,88 Eur od 22. 07. 2010 do 18. 08. 2010, zo sumy 46 790,88 Eur od 19. 08. 2010 do 15. 09. 2010, zo sumy 44 790,88 Eur od 16. 09. 2010 do 03. 06. 2011, zo sumy 43 790,88 Eur od 04. 06. 2011 do 30. 11. 2011, zo sumy 42 790,88 Eur od 01. 12. 2011 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, ako aj výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd zaviazal žalovaných v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne zaplatiť sumu 49 790,88 Eur spolu s ročným úrokom z omeškania vo výške 13 % zo sumy 49 790,88 Eur od 12. 01. 2003 do 21. 07. 2010, zo sumy 48 290,88 Eur od 22. 07. 2010 do 18. 08. 2010, zo sumy 46 790,88 Eur od 19. 08. 2010 do 15. 09. 2010, zo sumy 44 790,88 Eur od 16. 09. 2010 do 03. 06. 2011, zo sumy 43 790,88 Eur od 04. 06. 2011 do 30. 11. 2011, zo sumy 42 790,88 Eur od 01. 12. 2011 do zaplatenia a zmluvnú pokutu vo výške 0,05 % denne zo sumy 49 790,88 Eur od 12. 01. 2003 do 21. 07. 2010, zo sumy 48 290,88 eur od 22. 07. 2010 do 18. 08. 2010, zo sumy 46 790,88 Eur od

19. 08. 2010 do 15. 09. 2010, zo sumy 44 790,88 Eur od 16. 09. 2010 do 03. 06. 2011, zo sumy 43 790,88 Eur od 04. 06. 2011 do 30. 11. 2011, zo sumy 42 790,88 Eur od 01. 12. 2011 do zaplattenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Ďalej vyslovil, že žalovaní v 1. a 2.rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi trovy konania vo výške 75 % s tým, že výška trov konania bude vyčíslená samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku. Ďalej žalovaných v 1. a 2.rade zaviazal spoločne a nerozdielne zaplatiť tiež trovy konania vo výške 75 % s tým, že výška trov konania bude vyčíslená samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

Dopĺňacím rozsudkom zo dňa 11. 02. 2013 v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že predmetom konania bolo zaplattenie sumy 2 000 000 Sk, t. j. 66 378,84 Eur z titulu zmluvy o pôžičke a dohody o pristúpení k záväzku. Poukázal, že na pojednávaní dňa 13. 01. 2012 žalovaný v 1.rade vyhlásil, že uznáva žalobu a uplatnený dlh, čo sa týka istiny vo výške 2 000 000 Sk a požiadal o lehotu na to, aby túto sumu mohol žalobcovi vrátiť. Teda uznal dlh čo do dôvodu a výšky. Následne na pojednávaní dňa 14. 06. 2012 uviedol, že 13. 01. 2012 bol v rozrušení, preto uznal dlh, avšak ďalej uviedol, že uznáva len sumu 1 000 000 Sk, pričom žiadal odrátať úhrady 500 000 Sk a 7 000 Eur. Tvrdeniam zo dňa 14. 06. 2012 a 02. 07. 2012 súd neuveril, lebo uznávací prejav žalovaný v 1.rade urobil pred súdom na pojednávaní. Nebolo preukázané, že na žalovaného v 1.rade bol vyvíjaný nátlak, ani z obsahu zápisnice nevyplývalo, aby bol vôbec rozrušený, čoby spôsobovalo jeho psychickú indisponovanosť. Preto vyjadrenie žalovaného považoval za účelové. Tiež poukázal na neustále meniace sa tvrdenia žalovaného v 1.rade. Dal do pozornosti prvotnú výpoveď žalovaného v 1.rade, ktorá bola nahratá na DVD nosiči a bola doručená súdu v konaní 5C 153/2006 na pojednávaní dňa 11. 12. 2007 (č. I. 189 spisu). Žalovaný v nahrávke tvrdí, že nikdy nedlhoval I. peniaze a peniaze, ktoré dostal boli z úverov pre S. I., Q. I. a Y. I. a tieto osoby si mali nárokovať úroky z úrokov, ktoré sa vyšplhali až k sume 3 000 000 Sk. Ak podpísal pôžičku, bolo to v dôsledku vyhrážok fyzickou likvidáciou. Žalovaný potvrdil, že na pojednávaní dňa 02. 07. 2012 bol na nahrávke on.

Ďalej súd prvého stupňa uviedol, že pokiaľ ide o dôvod poskytnutia finančných prostriedkov dňa 13. 01. 2012 žalovaný v 1.rade uznal dlh vo výške 2 000 000 Sk. Na ďalšom pojednávaní dňa 14. 06. 2012 uznal už len dlh vo výške 1 000 000 Sk, žiadal odrátať úhrady a tvrdil, že sumu 1 000 000 Sk mu žalobca poskytol ako vklad tichého spoločníka do internetového obchodu.

Konštatoval, že žalovaný v 1.rade žiadnym spôsobom nepreukázal nátlak - psychický, fyzický, ktorý by mal byť naňho vyvíjaný a ktorý by mal mať za následok neplatnosť podpísania zmluvy o pôžičke v zmysle ust. § 37 Občianskeho zákonníka. Tvrdenie, že suma 1 000 000 Sk mala byť vkladom žalobcu ako tichého spoločníka, súd považoval za nepreukázané. V tomto smere poukázal na ustanovenie Obchodného zákonníka, a to na ust. § 673, ktorý vyžaduje písomnú formu pre uzatvorenie zmluvy o tichom spoločenstve, čo v danom prípade splnené nebolo, pretože sám žalovaný v 1.rade na pojednávaní uviedol, že išlo o ústnu dohodu. Žalobca poprel, aby bol tichým spoločníkom a požičané sumy vkladal do podnikania. V tomto smere súd prvého stupňa vyhodnotil, že žalovaný v 1.rade neuniesol dôkazné bremeno a svoje tvrdenia ničím nepreukázal. Pokiaľ išlo o námietku právneho zástupcu žalovaných, že v konaní nebolo preukázané, aby došlo k reálnemu odovzdaniu finančných prostriedkov, ani s tým sa súd nestotožni. Sám žalovaný v 1.rade na pojednávaní dňa 13. 01. 2012 uviedol, že si požičiava peniaze po častiach. Teda reálne odovzdanie finančných prostriedkov bolo preukázané. Sporná však bola výška. V konaní žalovaný v 1.rade predložil potvrdenie o tom, že v čase od 04. 10. 2012 do 18. 10. 2002 sa zúčastnil kalkulačného seminára v V.. Podľa názoru súdu z tohto potvrdenia nevyplýva nepretržitá prítomnosť žalovaného v 1.rade počas 15 dní v V. a naviac žalovaný v 1.rade svoj podpis uznal za vlastný dňa 20. 12. 2012. Ďalej súd poukázal, že pôžička na sumu 2 200 000 Sk je splatná 11. 01. 2003, pôžička na sumu 1 000 000 Sk je splatná až 01., 03. 2003. Je teda nelogické, aby zabezpečenie, resp. poisťka, ako to pomenoval žalovaný v 1.rade, mala byť prv splatná ako samotná pôžička, ako to vyplýva z jeho tvrdenia.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, tvrdenia žalovaného považoval za účelové, v snahe sa vyhnúť plneniu a dospel k záveru, že zmluva o pôžičke zo dňa 07. 10. 2012 v sume 2 200 000 Sk je platná. Bolo dispozičným oprávnením žalobcu akú sumu požaduje.

Vo vzťahu k žalovanému v 2.rade súd skúmal, či došlo k platnému pristúpeniu záväzku, nakoľko žalovaný v 2.rade tvrdil, že túto listinu nepodpísal 08. 10. 2008, ale dňa 08. 07. 2005 mu bola podstrečná na

notárskom úrade JUDr. Drgoňa v Košiciach. Súd neuveril tvrdeniam žalovaného v 2.rade, že pristúpenie k záväzku nemohol podpísať dňa 08. 10. 2002, pretože bol veľmi chorý. Žalovaný v 2.rade žiadnym spôsobom nepreukázal, že jeho choroba bola tak vážna, aby mu znemožňovala podpísanie listiny. Bol názoru, že žalovaný v 2.rade neuniesol dôkazné bremeno na preukázanie tohto tvrdenia. Ďalej súd konštatoval, že z pripojeného spisu sp. zn. 5C 153/2006 na č. I. 154 - 155, sa oboznámil s výpoveďou pracovníčky notárskeho úradu, ktorá vypovedala v trestnom konaní a kde podrobne opísala priebeh osvedčenia listín. Uviedla, že ak klient príde s listinou a nie je podpísaná, tak ju podpisuje pred ňou a zároveň sa podpíše do osvedčovacej knihy, kde sa zapisuje aj číslo občianskeho preukazu. Následne sa zaznamenáva v centrálnom registri. Ak je situácia, že príde klient už s podpísanou listinou a uznáva podpis za vlastný, pracovníčka notárskeho úradu sa pýta, či ide o podpis toho, kto je na listine podpísaný a ak pred ňou vyhlási, že áno, je to jeho podpis, dochádza k osvedčeniu podpisu na listine tak, že sa zapíše do počítača, kde je pridelené číslo v centrálnom registri. Do počítača sa zapisuje o akú listinu ide, či o overenie podpisu, alebo či sa uznáva podpis za vlastný a zapisujú sa údaje z občianskeho preukazu a v koľkých kópiách je overená listina. Svedkyňa uviedla, že podľa jej názoru nie je možné, aby v prípade viacerých listín, by mohla byť podstrčená nejaká iná listina a na tejto by bol uznaný podpis za vlastný, pretože každá listina má pridelené samostatné číslo. Taktiež vylúčila, aby doklady boli položené na jednej kope a aby sa len otáčali v určitej časti na podpis, pretože listina má v ruke ona a dáva ich podpisovať. Za jej práce sa nestalo, aby listiny takýmto spôsobom podpisovali. V tejto súvislosti súd poukázal aj na uznesenie ORPZ v Košiciach ČVS: ORP 1148/2-OVK-KI-2005 zo dňa 13. 01. 2009, kedy bolo zastavené trestné stíhanie na tom skutkovom základe, že dňa 08. 07. 2005 doposiaľ nestotožnená osoba uviedla do omylu Ing. I. E., a to tak, že na notárskom úrade JUDr. Drgoňa v Košiciach dala Ing. I. E. podpísať listinu o pristúpení k záväzku zo dňa 08. 10. 2002, pričom listina mala byť podstrčená medzi inými dokladmi, ktoré tam podpisoval a nevedomky bez jej prečítania a oboznámenia a obsahom, listiny podpísal.

Súd prvého stupňa poukázal aj na trestné konanie a závery, a to uznesenie ORPZ, odbor kriminálnej polície, ČVS: ORP 130/JP-SL-2008 zo dňa 11. 07. 2008, uznesenie Okresnej prokuratúry v Starej Ľubovni, sp. zn. PV 651/05-135 zo dňa 18. 11. 2008, ktorým bolo zastavené trestné stíhanie proti X. K. pre trestný čin vydierania, ku ktorému malo dôjsť tak, že dňa 25. 08. 2004 v čase okolo 17:00 hod. v rodinnom dome v obci S. X. sa pod hrozbou podpálenia domu a ich syna v kyseline, nútil Ing. I. E. a M. E., aby vydali splnomocnenie za ich syna na vymáhanie pohľadávky od jeho dlžníkov, pretože skutok, ktorý sa stal nie je trestným činom. Súd poukazoval aj na závery znaleckých posudkov z odboru psychológie, ktoré boli vykonané v trestnom konaní na žalovaného v 2.rade a jeho manželkou, z ktorých vyplýva, že L-skóre (Lži)bolo až extrémne zvýšené u žalovaného v 2.rade u svedkyne M. E..

Z týchto trestných konaní považoval tvrdenia žalovaného v 1.rade i svedkyne o tom, že sa dozvedel o dlžobách ich syna až z rozhodnutia o zamietnutí predbežného opatrenia, za účelové a nepravdivé. Táto skutočnosť vyplýva z časovej následnosti, keď 25. 04. 2003 svedkyňa odovzdala matke žalobcu sumu 500 000 Sk a rozhodnutie o zamietnutí predbežného opatrenia sp. zn. 3C 57/2005 bolo ich synovi doručené až 29. 07. 2005. Taktiež neuveril tvrdeniu žalovaného v 2.rade a jeho manželky, že sumu 500 000 Sk odovzdávali matke v dôsledku vydierania, ktoré sa malo skutočnosť 25. 08. 2004, čo je takmer rok a pol po zaplatení sumy 500 000 Sk.

Na základe vykonaného dokazovania mal za to, že pristúpenie záväzku žalovaným v 2.rade je platné.

Ďalej súd prvého stupňa poukázal aj na ust. § 545a Občianskeho zákonníka.

Podľa ust. § 545a Občianskeho zákonníka, neprimerane vysokú zmluvnú pokutu môže súd znížiť s prihliadnutím na hodnotu a význam zabezpečovanej povinnosti. Ak veriteľ nie je oprávnený požadovať náhradu škody spôsobenej porušením povinnosti, na ktorú sa zmluvná pokuta vzťahuje, súd prihliadne aj na výšku škody, ktorá porušením povinnosti vznikla, a na to, o koľko zmluvná pokuta presahuje rozsah vzniknutej škody.

Uviedol, že toto ustanovenie umožňuje súdu korigovať stav, kedy by v dôsledku zmluvnej pokuty malo dôjsť k neúmernému obohateniu veriteľa a súčasne bezdôvodnému majetkovému poškodeniu dlžníka. Výška zmluvnej pokuty musí zodpovedať významu a hodnote zabezpečovaného záväzku. Preto mal za to, že má v konaní oprávnenie korigovať stav, ktorý by viedol k neúmernému obohateniu veriteľa. Príliš vysoká zmluvná pokuta už podľa názoru súdu smeruje k poškodeniu druhej zmluvnej strany.

Po vykonanom dokazovaní preto dospel k záveru, že dojednaná zmluvná pokuta je v skutočnosti neprimerane vysoká a jej priznaním by došlo k neprimeranej majetkovej výhode, aj keď nie je sporné, že je potrebné zachovať aj sankčný dopad zmluvnej pokuty na povinnú stranu. Priznanie zmluvnej pokuty mnohonásobne prevyšuje právo, ktoré zabezpečuje a ktoré by viedlo k celkom neodôvodnenému majetkovému prospechu žalobcu a vo vzťahu k žalovaným by bolo neúmerne prísnu a bezdôvodnou sankciou. Preto zohľadnil tieto skutočnosti a dospel k záveru, že v tomto prípade je primeranou zmluvnou pokutou zmluvná pokuta vo výške 0,05 % z dlžnej sumy.

Vzhľadom na uvedené moderoval a znížil dohodnutú zmluvnú pokutu z výšky 0,5 % denne z dlžnej sumy na 0,05 % denne z dlžnej sumy. Od dlžnej žalovanej sumy 2 000 000 Sk odrátal sumu 500 000 Sk zaplatenú dňa 25. 04. 2003, ktorá bola uhradená pred podaním žaloby a žalobcovi priznal istinu vo výške 49 790,88 Eur s prísl.. V priebehu konania žalobca uviedol, že pri zaplatení časti dlhu nebolo dohodnuté, za ktorú je dlh zaplatený. Preto súd analogicky v zmysle ust. § 330 ods. 1 Obchodného zákonníka započítal túto sumu na najskôr splatnú pôžičku, teda na pôžičku v sume 2 200 000 Sk splatnú 11. 01. 2003, ktorá bola predmetom konania. V konaní mal preukázané, že žalovaní čiastočne plnili dlh po podaní žaloby, a to 21. 07. 2010 v sume 1 500 Eur, 18. 08. 2010 sumu 1 500 Eur, 15. 09. 2010 sumu 2 000 Eur, 03. 06. 2011 sumu 1 000 Eur a 30. 11. 2011 sumu 1 000 Eur. Úhradu vo výške 5 000 Eur potvrdil sám žalobca. Tvrdenie žalobcu, že neuznáva dlhy zo dňa 03. 06. 2011 a 30. 11. 2011 spolu v sume 2 000 Eur, pretože tieto sumy majú byť platbou pre pracovníkov, ktorých poslal žalovanému v 1.rade, nemal žiadnym spôsobom preukázané a na toto tvrdenie neprihliadol. Preto o tieto úhrady ponížil v časti úrokov z omeškania a aj zmluvné pokuty. Vzhľadom na tieto skutočnosti zaviazal žalovaných v 1. a 2.rade spoločne a nerozdielne na zaplatenie sumy 49 790,80 Eur spolu s ročným úrokom z omeškania vo výške 30 % zo súm špecifikovaných a uvedených vo výroku tohto rozhodnutia. Zohľadnil v časti úrokov z omeškania a zmluvnej pokuty čiastočné úhrady žalovaného ako uviedol vyššie.

Výrok o trovách konania odôvodnil podľa ust. § 142 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny nemá právo na náhradu trov. Žalobca sa podaným návrhom voči žalovaným v 1. a 2.rade domáhal zaplatenia sumy 66 387,84 Eur s prísl.. Súd zaviazal žalovaných spoločne a nerozdielne na sumu 49 790,88 Eur, teda žalobca mal úspech vo výške 75 %, pričom v súlade s ust. § 151 ods. 7 O. s. p. náhrada účelne vynaložených trov konania bude vyčíslená súdom samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia.

Následne dopĺňacím rozsudkom zo dňa 11. 02. 2013 pod č. k. 5C 137/2005-363 doplnil výrok rozsudku vyhláseného na pojednávaní dňa 02. 07. 2012 o výrok, ktorým v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa domáhal žalobou, aby súd zaviazal žalovaných v 1. a 2.rade na zaplatenie sumy 2 000 000 Sk, teda sumy 66 387,84 Eur spolu so zmluvnou pokutou vo výške 0,5 % denne zo sumy 2 000 000 Sk od 12. 01. 2003 do zaplatenia a s 13 % úrokom z omeškania od 12. 01. 2003 do zaplatenia. Následne vo veci nariadil pojednávaní na deň 11. 02. 2013, na ktoré sa účastníci nedostavili, svoju neprítomnosť ospravedlnili a súhlasili, aby súd konal v ich neprítomnosti. Z odôvodnenia rozsudku zo dňa 02. 07. 2012 je zrejmé, že rozhodol len o časti žalobného nároku. Preto postupom podľa ust. § 166 ods. 1 O. s. p. a tú skutočnosť, že v citovanom rozsudku nerozhodol o prevyšujúcej časti žalobného nároku, rozhodol týmto dopĺňacím rozsudkom tak, že v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

Proti rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaní v 1. a 2.rade. Rozsudok súdu prvého stupňa považujú za nesprávny a nezákonný a odvolanie podali v celom rozsahu. Nesprávnosť rozhodnutia spočíva v tom, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal všetky dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázali, že rozhodnou skutočnosťou vo vzťahu k predmetu sporu, od ktorej závisí aj výsledok konania bolo posúdenie otázky, či žalobcom predložené dve zmluvy o pôžičke zo dňa 07. 10. 2002 v sume 2 200 000 Sk s lehotou splatnosti do 11. 01. 2003 a zo dňa 07. 10. 2002 na sumu 1 000 000 Sk s lehotou splatnosťou 01. 03. 2003, ktoré uzatvoril žalovaný v 1.rade, sú platné. Súd prvého stupňa vo vzťahu k tejto otázke zaujal nesprávne stanovisko a dospel k nesprávnemu záveru. Nedostatočným spôsobom sa vyporiadal so základnou prejudiciálnou otázkou ignorujúc žalovaným v 1.rade predložené dôkazy a argumenty, pričom vyhlásenia žalobcu a jeho matky o vyplatení žalovanej sumy považoval za zásadné, ktoré boli postačujúce k vyvedeniu záveru, že k reálnemu odovzdaniu finančných prostriedkov došlo hoci

sporne pripustil, že sporná je výška prostriedkov. Poukázal, že počas konania predkladal doklady súdu preukazujúce, že zmluvy o pôžičky zo dňa 07. 10. 2002 nemohol podpísať a ich nepodpísal a že v tento deň žiadne peniaze neprevzal. Sám žalobca tvrdil, že sumu 3 200 000 Sk odovzdával žalovanému v 1.rade po jej častiach ešte pred uzavretím samotných zmlúv. Podľa jeho názoru, keďže zmluva o pôžičke je reálnym kontraktom a vyžaduje aj skutočné odovzdanie predmetu pôžičky, preto právne úkony zmluvy o pôžičke zo dňa 07. 10. 2002 sú neplatné. Dňa 07. 10. 2002 nedošlo totiž k žiadnemu odovzdaniu peňazí. Ide o priamy rozpor s tým, čo je uvedené v čl. 1 týchto zmlúv, a to, že veriteľ požičiava dlžníkovi sumu v hotovosti. Tieto zmluvy o pôžičke by mohli byť vyhodnotené nanajvýš za dodatočné písomné potvrdenie údajného prevzatia peňazí. Samo o sebe však nedokazuje, že bola odovzdaná hneď uvedená suma a kedy k tomu došlo. Ďalej poukazoval, že žalobca nijako relevantne nepreukázal, že k odovzdaniu sumy uvedených v predložených zmluvách o pôžičkách skutočne došlo a kedy tomu tak bolo. Žiadne konkrétne dátumy, ani jednotlivé konkrétne čiastkové sumy, ktoré by dávali dokopy v zmluvách uvedenú čiastku. Žalobca nepreukázal hodnoverne ani to, odkiaľ on sám mal, resp. jeho rodina, požičiavanú sumu. Argumentami žalobcu, ktoré si súd osvojil, sú iba jeho vlastné tvrdenia a tvrdenia jeho matky, ktoré si v tejto otázke protirečia. Súd však ich nevzal pri rozhodovaní do úvahy, napríklad zásadný rozpor, keď 13. 03. 2006 matka žalobcu pri svojom výsluchu tvrdila, že peniaze odovzdávala žalovanému v 1.rade sama osobne u nej doma po čiastkach, no žalobca pri svojom výsluchu na ORPZ v Starej Ľubovni dňa 19. 05. 2011 na otázku vyšetrovateľa odpovedal, že peniaze dával žalovanému on sám. Okrem E. nikto prítomný nebol. Súd to vôbec neriešil. Poukázal, že v konaní namietal vierohodnosť výpovede svedkyne M.Q. z dôvodu zaujatosti jej výpovede a účelovosti vopred dohodnutej so žalobcom, s jediným cieľom napomôcť synovi. Súd ani tieto okolnosti nevzal do úvahy. Ďalej uviedol, že pokiaľ ide o odovzdávanie peňazí žalobcom, žalovanému v 1.rade pred dátumom 07. 10. 2002, žalovaný potvrdil, že od žalobcu (nikdy nie od matky) prevzal po častiach 1 000 000 Sk, pričom pôvodná dohoda so žalobcom znela, že malo ísť o jeho investíciu do internetového projektu realizované v H. spoločne s tretími osobami. Tieto peniaze pri preberaní neboli pôžičkou, ale investíciou do uvedeného projektu. Až potom, ako tento projekt stroskotal, podpísal žalovaný v 1.rade so žalobcom na notárskom úrade dňa 20. 12. 2002 fiktívnu zmluvu o pôžičke, na základe ktorej prehlásil, že si od žalobcu 07. 10. 2002 požičal 1 000 000 Sk. Z tohto dôvodu žalovaný na pojednávaní dňa 14. 06. 2012 uvádzal., že sumu 1 000 000 Sk si od žalobcu požičal. Išlo však len o dodatočne dohodnutú formu pôžičky, keďže ako kamarát žalobcu zobral jeho nevydarenú investíciu na seba. Skutočnosť, že zo strany žalobcu išlo o investíciu do projektu a nie o pôžičku, je zrejmé z jeho odpovede na otázku právneho zástupcu pri výpovedi na ORPZ v Starej Ľubovni dňa 19. 05. 2011, ktorú zápisnicu predložil do spisu, kde na otázku, či v skutočnosti medzi ním a žalovaným v 1.rade išlo o pôžičku alebo investíciu, odpovedal, že išlo o investíciu do projektu. Uvádzal, že zmluvu o pôžičke so žalovaným uzatváral z dôvodu, aby bol krytý, že E. požičal peniaze, v prípade, ak by projekt nevyšiel. Túto mimoriadne závažnú skutočnosť však súd pri svojom rozhodovaní nevzal do úvahy. V odôvodnení rozhodnutia, napriek existencii tejto skutočnosti, uviedol, že žalovaný v 1.rade neunesol dôkazné bremeno a svoje tvrdenie ničím nepreukázal. Súd sa stotožnil s výpoveďami žalobcu, ktorých poskytnutie finančných prostriedkov do projektu kaviarne popiera. Akceptuje výhradu súdu, čo do obligatórnej písomnej formy týkajúcej sa právneho úkonu o tichom spoločenstve, no má za to, že odovzdanie peňazí žalobcom žalovanému v 1.rade so zámerom investovania do projektu s vidinou jeho provízie, ale následne fiktívne podpísanie dokumentov mali zabezpečiť vrátenie investície a pri dodatočnom podpisovaní zmlúv na notárskom úrade 20. 12. 2002 chýbala u účastníkov vážna vôľa a išlo o urobenie úkonov naoko. Teda došlo k simulovanému právnomu úkonu, čo odôvodňuje neplatnosť právnych úkonov pôžičiek. Pred súdom prvého stupňa navrhoval vypočuť k týmto otázkam ďalšie osoby, svedka K. X., K. Z., N. X., ktorí vystupovali v spomínanom projekte. Tieto osoby však pre krátkosť času sa na pojednávanie nepodarilo zabezpečiť. Nič však nemení na tom, že ak by si súd osvojil tento návrh, mohol zabezpečiť predvolanie týchto svedkov aj on sám.

Súd prvého stupňa nesprávne vyhodnotil namietané skutočnosti, ktoré potvrdzujú výpoveď žalovaného v 1.rade, že zmluva o pôžičke, resp. viaceré zmluvy nemohli byť podpísané tak, ako tvrdil žalobca a jeho matka 07. 10. 2012, napríklad aj vo vzťahu k potvrdeniu o tom, že sa v čase od 04. 10. do 18. 10. zúčastnil kalkulačného seminára v V.. Súd síce uviedol, že z potvrdenia nevyplýva jeho nepretržitá účasť, avšak to nijako nezistoval a rovnako ani vo vzťahu k namietanému kurzu uvedenému v zmluvách o pôžičke (41,963 Sk), ktorý zďaleka nezodpovedal kurzu k 07. 10. 2002 (41,58 Sk). Rovnako nevzal do úvahy ani rozpor vo výpoveďach žalobcu, keď na jednej strane tvrdil, že k podpisu zmluvy o pôžičke došlo 07. 10. 2002 u nich doma, čo potvrdzuje aj jeho matka, no protirečí si vo výpoveďach v spise doložených zo dňa 27. 12. 2005, keď uviedol, že uvedené zmluvy on ako veriteľ a žalovaný ako dlžník podpísali u notárky, alebo pri svojej výpovedi 12. 12. 2005, keď tvrdil, že u notára boli podpísané dve zmluvy, pričom

jedna na sumu 2 000 000 Sk. Všetky tieto skutočnosti napovedajú, že pôžičky boli antidatované a v skutočnosti museli byť podpísované v úplne iný deň ako deň uvedený v zmluvách.

Ďalšou dôležitou skutočnosťou, ktorú súd nezohľadnil bola okolnosť, že dňa 20. 12. 2002 na notárskom úrade bola overovaná pravosť podpisu na troch výťažkoch k zmluve o pôžičke pod jedným overovacím číslom 2449/2002, hoci v skutočnosti bola overovaná pravosť podpisu na minimálne dvoch rôznych zmluvách o pôžičke s rovnakým dátumom vyhotovenia. Žalovaný poprel, žeby od žalobcu prevzal okrem 1 000 000 Sk ďalších 2 200 000 Sk, na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 07. 10. 2002. O tom, že žalobca vyhotovil takú zmluvu sa dozvedel až pri podpise na notárskom úrade. Podpísanie tejto zmluvy nebolo medzi ním vopred dohodnuté a podľa vysvetlenia, ktoré žalovaný dostal od žalobcu, táto ďalšia zmluva o pôžičke mala byť použitá len ako poisťka pre prípad, že nevráti prevzatých 1 000 000 Sk. Usudzuje to preto, že išlo o zrejmy zámer zo strany žalobcu, keď pri overovaní pravosti podpisov na notárskom úrade vedome neoznámil, že ide o rôzne právne úkony, t. j. že nejde o tri výťažky zmluvy o pôžičke ako uviedla JUDr. N., ale že ide o viaceré právne úkony. Preto je namieste, podľa jeho názoru, aplikácia ust. § 307 Občianskeho zákonníka a neplatnosť uvedenej zmluvy o pôžičke na sumu 2 200 000 Sk.

Pokiaľ ide o uznanie nároku na pojednávaní pred súdom, toto dostatočne vysvetlil, čo tým myslel a že uznal iba to, že zmluvy o pôžičke na takú sumu podpísal, domnievajúc sa, že tým, že podpísal tieto fiktívne zmluvy, už ďalej nemôže nič namietat. Nezrozumiteľnosť jeho vyjadrenia bola spôsobená rozrušením. Potom, čo si zvolil právneho zástupcu pochopil, že je stále možné vysvetliť celý príbeh transakcie poskytnutia finančných prostriedkov a presvedčiť súd o tom, že sa veci skutočne stali inak, ako tvrdí žalobca a že argumenty žalobcu sú vykonštruované a účelové.

Vyššie uvedené je potom dôležité vo vzťahu k žalovanému v 2.rade, ktorý rovnako nesúhlasil s rozhodnutím súdu a považuje ho za nesprávne. Zmluvu o pristúpení k záväzku zo dňa 08. 10. 2002 považuje za neplatnú z dôvodov: pretože sa samotné zmluvy o pôžičke zo dňa 07. 10. 2002 sú neplatné a nie je možné pristúpiť k neexistujúcemu záväzku, ďalej z dôvodu rozporu ust. § 37 Občianskeho zákonníka, keď právny úkon sa musí urobiť slobodne, určite, vážne a zrozumiteľne, inak je neplatný. Na notárskom úrade netušil, či podpisuje zmluvu o pristúpení k záväzku a k podpisu mu táto listina bola podstrčená, ďalej z dôvodu, že popiera, aby zmluvu o pristúpení k záväzku podpisoval tak, ako uvádza žalobca a jeho matka, t. j. 08. 10. 2002; potvrdil, že žalovaný v 1.rade žalovanému v 2.rade nikdy túto listinu k podpisu nepredložil; na podpis 08. 10. 2002 mu ju nemal kto predložiť. Ďalej vylučuje, aby mohol 08. 10. 2002 podpísať zmluvu o pristúpení k záväzku, túto podpísal už 08. 07. 2005, hoci slobodnú vôľu neprejavil.

Obaja žalovaní sa domnievajú, že súd pochybil aj v otázke prepočítania dlžnej sumy v mene Sk na menu Eur, keď žalobcom uplatňovanú sumu 2 000 000 Sk prepočítal kurzom 30,1260 Sk a neriadil sa dohodnutým kurzom pre účely vrátenia požičanej sumy, tak ako to bolo uvedené v sporných zmluvách o pôžičke. Obaja tiež vzniesli námietku premlčania vo vzťahu k žalobcom uplatneným úrokom z omeškania vo výške 13 % ročne z dlžnej sumy od 12. 01. 2003 do zaplatenia, ktorý si nárok žalobca uplatnil až písomným podaním dňa 28. 03. 2012 a súdom bol pripustený dňa 14. 06. 2012. Ak nebolo právo na úroky z omeškania uplatnené s istinou, počiatok premlčacej doby úrokov z omeškania je totožný s počiatkom premlčacej doby samotnej pohľadávky a premlčí sa vo všeobecnej 3-ročnej premlčacej doby. Z týchto dôvodov navrhli žalobu v celom rozsahu zamietnuť a priznať náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania, resp. rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 212 O. s. p., vec prejednal v súlade s ust. § 214 ods. 2 O. s. p. a zistil, že súd prvého stupňa správne vo veci rozhodol, prijal vo veci správne právne závery, na zisteniach, na ktorých sa nič nezmenilo ani v priebehu odvolacieho konania, na ktoré v plnom rozsahu poukazuje aj odvolací súd.

Podľa ust. § 657 Občianskeho zákonníka, zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

Podľa ust. § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pri peňažnej pôžičke možno dohodnúť úroky.

Podľa ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

Predmetom konania pred súdom prvého stupňa bola žaloba o zaplatenie 2 000 000 Sk, žalobu ktorú uplatňoval žalobca titulom zmluvy o pôžičke a dohody o pristúpení k záväzku. Žalovaní rámec svojho odvolania vymedzili tým, že zo strany žalobcu nebolo relevantne preukázané, že došlo k odovzdaniu uvedenej sumy v ním predložených zmluvách o pôžičke. Spochybňovali platnosť týchto právnych úkonov, teda zmlúv o pôžičke zo dňa 07. 10. 2002 s poukazom na rozpory, ktoré sa týkali samotného textu uvedeného v zmluve o pôžičke, že veriteľ požičiava dlžníkovi sumu v hotovosti, pričom bolo dokázané, že táto suma nebola prevzatá v hotovosti, ani kedy a ako k tomu došlo. Tiež vzhľadom na rozpory vo výpovediach nie je jasné kto požičoval peniaze a kedy, či matka žalobcu alebo žalobca. Poukázali na rozpory vo výpovedí žalobcu, že peniaze mali byť investíciou do spoločného projektu, že pri dodatočnom podpisovaní sporných zmlúv na notárskom úrade 20. 12. 2002 chýbala vážna vôľa ako jedna z náležitostí právneho úkonu a došlo len k právnemu úkonu naoko. Navrhovali vypočuť svedkov na potvrdenie tej okolnosti, že malo ísť o investíciu do spoločného projektu, dôkaz ktorý súd neakceptoval. Pôžičky nemohli byť podpísané dňa 07. 10. 2012, pretože žalovaný v .rade sa zúčastnil seminára v Rakúsku v danom období. Boli tu rozpory aj vo výpovedí žalobcu, keď na jednej strane tvrdil, že k podpisu pôžičky došlo u nich doma a na druhej strane, keď vo svojich výpovediach 27. 12. 2005 konštatoval, že zmluvy podpisovali u notárky JUDr. Dariny Ščenskej. Tieto skutočnosti sú dôležité vo vzťahu k žalovanému v 2.rade, ktorý nesúhlasil s rozhodnutím súdu, považoval ho za nesprávne a zmluvu o pristúpení k záväzku zo dňa 08. 10. 2002 mal súd vyhodnotiť ako právny úkon, neplatný.

Pred súdom prvého stupňa teda stála základná otázka týkajúca sa vyhodnotenia bremena tvrdenia a dôkazného bremena a tiež otázka zistenia, či došlo k požičaniu peňazí žalovanému alebo nie a v akej výške. Preto, aby mohol vo veci správne a spravodlivo rozhodnúť, bolo potrebné sa detailne vypoariadať so základnou právnou normou medzi účastníkmi navzájom upravujúcou bremeno tvrdenia a preukazovania, v ust. § 120 ods. 1 veta prvá O. s. p..

Podľa ust. § 120 ods. 1 veta prvá O. s. p., účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení.

Uvedené ustanovenie stanovuje dôkaznú povinnosť účastníkov v sporovom konaní označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Účastník, ktorý neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov.

Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť účastníka za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Aby účastník mohol splniť svoju zákonnú povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí predovšetkým splniť svoju povinnosť tvrdenia. Predpokladom dôkaznej povinnosti je teda tvrdenie skutočnosti účastníkom tzv. bremena tvrdenia. Medzi povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou je vzájomná väzba. Ak účastník nesplní svoju povinnosť tvrdiť, skutočnosti rozhodné z hľadísk hypotézy právnej normy, potom spravidla ani nemôže splniť dôkaznú povinnosť. Nesplnenie povinnosti tvrdenia, nie teda neunesenie bremena tvrdenia má za následok, že skutočnosť, ktorú účastník vôbec netvrdil a ktorá nevyšla počas konania najavo, spravidla nebude predmetom dokazovania. Ak ide o skutočnosť rozhodnú podľa hmotného práva, potom neunesenie bremena tvrdenia o tejto skutočnosti bude mať pre účastníka za následok nepriaznivé rozhodnutie.

Je zrejmé, že bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, môže dochádzať k jeho prerodčovaniu. Pri posudzovaní dôkazného bremena na strane toho-ktorého účastníka treba rešpektovať negatívnu dôkaznú teóriu, t. j. pravidlo, že neexistencia niečoho majúca trvajúci charakter sa zásadne nepreukazuje. Na nikom totiž nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti, napr. od žalobcu nemožno požadovať, aby preukazoval, že mu žalovaný ešte nevrátil požičané peniaze. V takom alebo podobnom prípade je na žalovanom, aby tvrdil a preukazoval, že pôžičku už vrátil.

V prejednávanej veci mal žalobca bremeno tvrdenia, že so žalovaným uzavrel zmluvu o peňažnej pôžičke, že túto pôžičku aj reálne poskytol a že žalovaný časť z nej nevrátil, resp. nevrátil vôbec. Z tohto

bremena tvrdenia mal dôkaznú povinnosť preukázať uzavretie zmluvy, teda existenciu právneho vzťahu pôžičky a jej skutočné poskytnutie.

Je potrebné v zhode so súdom prvého stupňa konštatovať, že tieto skutočnosti žalobca preukázal, pretože z dokazovania vyplynulo, že žalovanému v 1. rade požičiaval po častiach.

Z vykonaného dokazovania nepochybne vyplynulo, a to zhodne z výpovede žalobcu a žalovaného, že k požičaniu peňazí došlo. Rovnako došlo v zhode v tom, že požičiavanie peňazí bolo po častiach. Sporná však bola výška. Žalobca požadoval 2 000 000 Sk titulom uzavretej zmluvy o pôžičke a žalovaný tvrdil, že požičal od žalobcu iba 1 000 000 Sk. Žalobca uplatnil nárok z titulu zmluvy o pôžičke znejúcej na sumu 2 200 000 Sk, ale žaloval iba 2 000 000 Sk. Bolo skutočne dispozičným oprávnením žalobcu akú sumu požaduje. Žalovaný sám na pojednávaní dňa 13. 01. 2012 uviedol v zhode so žalobcom, že si požičiaval peniaze po častiach.

Je pravdou, že zmluva o pôžičke má charakter reálnej zmluvy, to znamená, že k vzniku právneho vzťahu, je potrebné jej odovzdanie dlžníkovi. Bez toho nedôjde k vzniku právneho vzťahu z pôžičky.

Od zmluvy o pôžičke však treba rozlíšiť tzv. dlžobný úpis, ktorým dlžník písomne potvrdzuje, že dlhuje veriteľovi určitú sumu; tento úpis môže byť vydaný dlžníkom aj po uzavretí zmluvy a môžu byť s ním spojené aj účinky uznania dlhu. Jeho existencia uľahčuje veriteľovi procesnú situáciu v tom, že dôkazné bremeno ohľadne dlhu v tej výške, na akú vyznieva dlžobný úpis prechádza z veriteľa na dlžníka (rozsudok NS SR 5Cdo 55/1998).

Žalovaný v podstate nepoprel, žeby nebolo došlo k žiadnemu odovzdaniu peňazí. V rámci odvolania však poukazoval aj na to, že nanajvýš by mohlo ísť o písomné potvrdenia prevzatia peňazí. Ak by tomu tak bolo (že došlo k písomnému potvrdeniu prevzatia peňazí uvedených na zmluvách o pôžičke), tak bolo dôležité si ujasniť, že od zmluvy o pôžičke je treba odlíšiť dlžobný úpis, kde sa uľahčuje procesná situácia veriteľovi, pretože dôkazné bremeno prechádza na dlžníka, teda na samotného žalovaného.

Z ustanovení Občianskeho zákonníka je zrejmé, že pre zmluvu o pôžičke nie je predpísaná písomná forma a pri peňažných pôžičkách veriteľ spravidla vyžaduje od dlžníka písomné prehlásenie o dlhu tzv. dlžobný úpis. Týmto dlžobným úpisom väčšinou dlžník potvrdzuje, že dlhuje veriteľovi určitú sumu a môže byť vydaný aj po uzavretí zmluvy a môžu s ním byť spojené aj účinky uznania dlhu.

V tomto smere aj súd prvého stupňa sledoval túto líniu pri vyhodnotení a rozdelení dôkazného bremena, pretože medzi účastníkmi došlo k zhode, čo žalovaný ani nepopieral, že peniaze si požičal od žalobcu po častiach. Sporná však bola výška. Z predloženej zmluvy o pôžičke, ktorá bola predmetom sporu a z ktorej žalobca odvodzoval svoj nárok (teda zo zmluvy o pôžičke na sumu 2 200 000 Sk) vyplýva, že ani žalovaní v obsahu tejto zmluvy svojím podpisom nepotvrdili, že to prevzali ku dňu podpísania zmluvy.

Odvolací súd preto následne vyhodnocoval všetky právne významné skutočnosti v súvislosti so zisťovaním, či k reálnemu odovzdaniu finančných prostriedkov došlo. Zistil, že došlo, ale bola sporná výška a zároveň, že k požičiavaniu peňazí došlo po častiach (na základe oboch zhodných tvrdení žalobcu a žalovaného). V dôsledku čoho došlo následne aj k preneseniu dôkazného bremena z veriteľa na dlžníka. Preto správne boli závery súdu v súvislosti s vyhodnotením všetkých právne významných skutočností, dôkazov, ako aj listín, že tvrdenia žalovaného neboli preukázané. Jeho tvrdenia bolo potrebné považovať za účelové, vnímajúc aj jeho správanie sa počas priebehu celého súdneho konania, keď pôvodne nárok uznal. Neskôr poukázal, že bol v psychickom rozrušení, neskôr, že pri predmetných zmluvách o pôžičke mal byť na neho vyvinutý psychický a fyzický nátlak, preto by zmluvy o pôžičke mali byť neplatné, ako aj, že suma 1 000 000 Sk mala byť vkladom do spoločného projektu podnikania. Bolo na žalovanom uniesť všetky tieto tvrdenia, teda svoje dôkazné bremeno.

Súd prvého stupňa vychádzajúc zo správneho uplatnenia dôkaznej povinnosti žalovaného, dospel aj k správne právne záveru o neunesení dôkazného bremena žalovaným, s následkom znášania pre neho nepriaznivého rozhodnutia, t. j. neúspechu v konaní.

Nebolo možné prisvedčiť odvolacím námietkam žalovaného v tom, že rozhodnutie súdu spočíva na neúplne zistenom skutkovom stave veci a vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Súd prvého stupňa vykonal dostatočné dokazovanie. V napadnutom rozhodnutí (str. 3 rozsudku) citoval, ktorými dôkazmi sa zaoberal pri vykonávaní dôkazov, ktoré vyhodnocoval, s nimi sa oboznamoval a z nich nepochybne vyplýva, že to boli vyšetrovacie spisy, či už Krajskej prokuratúry v Košiciach, Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach, Okresnej prokuratúry v Starej Ľubovni, kde boli zaznamenané podstatné a rozhodujúce skutočnosti. K všetkým týmto zisteniam prijal aj právne závery.

Aj odvolacie námietky žalovaného o tom, že žalobca v konaní nepreukázal, že k odovzdaniu peňazí došlo, kedy a akým spôsobom, odkiaľ bol pôvod peňazí, odvolací súd považoval za nedôvodné a účelové, pretože dôkazné bremeno ležalo len na žalovanom, keďže z dokazovania jasne vyšlo najavo, že žalobca i žalovaní sa zhodli na tom, že peniaze boli požičiavané, boli požičiavané po častiach, sporná však bola iba výška. Dôkazné bremeno prešlo na žalovaného ohľadne dlhu v tej výške, na akú vyznievala zmluva o pôžičke (alebo dlžobný úpis), existenciu, ktorého napokon v odvolaní pripustil aj sám žalovaný, keďže bolo možné usudzovať, že si žalobca obstaral dôkaz, že žalovanému požičal, čo však nevyklučuje, že mu nemohol požičiavať po častiach.

Súd prvého stupňa potom správne vyhodnotil aj tú skutočnosť, že zo strany žalovaného nebolo preukázané, aby sumy, ktoré mu boli požičiavané boli vkladom do spoločného projektu týkajúceho sa ich spoločného podnikania. Rovnako tak nebola preukázaná tá okolnosť, že v čase, kedy došlo k podpísaniu dokladu označeného ako zmluva o pôžičke, nemohol byť žalovaný aj v tom čase prítomný pri podpise, pretože nepreukázal svoju nepretržitú prítomnosť na spomínanom seminári v V., ktorého sa mal zúčastniť. Aj v tomto smere dôkazné bremeno bolo len a len na žalovanom.

Odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na dokazovanie vykonané súdom prvého stupňa a tam uvedené právne závery, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožnil.

Súd prvého stupňa vo veci správne rozhodol, pokiaľ išlo o samotnú istinu, ktorá bola predmetom sporu. Z nej dôvodne odrátal platby žalovaným, ktoré boli pred súdom preukázané, pričom výsledok dlhu po odrátaní týchto platieb predstavuje sumu 49 790,88 Eur.

Odvolací súd vzhľadom aj na uplatnené príslušenstvo a zmluvnú pokutu sa zaoberal, či rozhodnutie súdu prvého stupňa aj v týchto nárokoch je správne. Pokiaľ ide o zmluvnú pokutu, odvolací súd rozhodnutie súdu považoval za správne. S poukazom na ust. § 545a Občianskeho zákonníka správne súd túto modifikoval, pretože ju bolo potrebné považovať za neprimerane vysokú. S týmto rozhodnutím sa stotožnil odvolací súd a dospel k záveru, že primeranou je zmluvná pokuta vo výške 0,05 % denne z dlžnej sumy, keďže bola stranami v dokumente označenom ako zmluva o pôžičke riadne dohodnutá, zmluvu, ktorú podpísal aj žalovaný, podpis, ktorý nespochybnil. Preto odvolací súd aj v tejto časti rozhodnutie považoval za vecne správne.

Žalovanými však v rámci odvolacieho konania bola vznesená námietka premlčania vo vzťahu k uplatneným úrokom z omeškania zo strany žalobcu, ktoré uplatnil v písomnom podaní zo dňa 28. 03. 2012. V súvislosti s touto námietkou bol odvolací súd názoru, že je potrebné rozhodnutie v tejto časti uplatneného príslušenstva, rozsudok zrušiť v dôsledku neúplne zisteného skutkového stavu a za účelom ďalšieho dokazovania o tejto námietke premlčania (v zmysle § 221 ods. 1 písm. h) O. s. p.).

Preto odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým súd zaviazal žalovaných v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 49 790,88 Eur spolu s ročným úrokom z omeškania a zmluvnú pokutu vo výške 0,05 % denne zo sumy 49 790,88 Eur od 12. 01. 2003 do 21. 07. 2010, zo sumy 48 290,88 eur od 22. 07. 2010 do 18. 08. 2010, zo sumy 46 790,88 Eur od 19. 08. 2010 do 15. 09. 2010, zo sumy 44 790,88 Eur od 16. 09. 2010 do 03. 06. 2011, zo sumy 43 790,88 Eur od 04. 06. 2011 do 30. 11. 2011, zo sumy 42 790,88 Eur od 01. 12. 2011 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku potvrdil ako vecne správny v zmysle ust. § 219 O. s. p..

Zrušil rozsudok v časti, ktorým súd zaviazal žalovaných v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne žalobcovi zaplatiť 13 % ročný úrok z omeškania zo sumy 49 790,88 Eur od 12. 01. 2003 do 21. 07. 2010, zo sumy 48 290,88 Eur od 22. 07. 2010 do 18. 08. 2010, zo sumy 46 790,88 Eur od 19. 08. 2010 do 15. 09. 2010, zo sumy 44 790,88 Eur od 16. 09. 2010 do 03. 06. 2011, zo sumy 43 790,88 Eur od 04. 06. 2011 do

30. 11. 2011, zo sumy 42 790,88 Eur od 01. 12. 2011 do zaplata v zmysle ust. § 221 ods. 1 písm. h) O. s. p. a vec vrátil na ďalšie konanie.

V tejto časti je potrebné doplniť dokazovanie ohľadom vznesenej námietky premlčania, ktorú vzniesli žalovaní a zaoberať sa tým, či došlo alebo nedošlo k premlčaniu aj tohto nároku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.